

Håndhygienens dag 5. mai

Verdens helseorganisasjon, WHO, har definert 5. mai som verdens håndhygienedag. Formålet med dagen er å markere håndhygienens viktige rolle innen smittevern og målgruppen er helsepersonell.

Årets tema er antibiotikaresistens, en av de mest alvorlige truslene vi har mot folkehelsen.

Det er utarbeidet eget materiell for tannhelsepersonell. For mer informasjon, se Folkehelseinstituttets temaside om håndhygiene: <https://www.fhi.no/sv/forebygging-i-helsetjenesten/handhygiene/>

Tips og bidrag til Notabene-spalten kan sendes til tidende@tannlegeforeningen.no

TILBAKEBLIKK

1918

N.T.F.s aarsmøte – laase dørene?

Vi sakser følgende fra et leserinnlegg undertegnet R Øvre om fremmøtet ved foreningens årsmøte:

I tidernes morgen passet det kanskje for de norske tandlæger at møte frem kl. 9 om formiddagen. Nu ser det ut til, at tandlægerne er blitt mere søvnige av sig. Det har i hvert fald i de sidste aar ikke hændt en eneste gang, at møterne er blitt sat før tidligst kl. ca. 10 fm. Hvorfor ikke da bøie sig for dette kjedelige, men dog ubestridelige faktum og sætte møtet f.eks. til kl. 10 fm, og laase dørene for dem, som maatte komme senere? Det er en hensynsløshet mot vore fremmede gjester, som møter i god tro til den i det tilsendte program fastsatte tid, og det er lite smigrende for os selv som stand at trækkes med dette slurveri fra det ene aar til det andet.

Naar møtet endelig er blitt aapnet, er der fra første øieblik ikke ørenslyd at faa for alle de geskjæftige smaa og «store» tandlæger, der kommer diltende ind endog efter kl. 11, og som absolut skal nævetakes og slaa av en passiar, ikke med en, men med en flerhet av kollegerne rundt omkring i salen og uten å bry sig om, at dette kan genere foredragsholderen, selv om denne er en fremmed gjest.

Januar 1919, 1. og 2. hefte (dobbeltheft)

1968

N.T.F. og utdanningspolitikken

Vi sakser fra lederartikkel skrevet av generalsekretær Arne Sollund: Overgangen til utdannessamfunnet er under utredning og gjennomføring. Fra grunnskolen til universitet og høyskoler er situasjonen preget av debatt om målsetting og metoder.

Også vår odontologiske verden er inne i den samme utvikling. Nye institutter reiser seg ved de etablerte fakulteter, og før eller senere kommer et tredje fakultet. Studietiden er forlenget til fem år og studentkapasiteten vokser. Muligheter for videre- og etterutdanning ansees som innlysende nødvendige for å sikre den faglige standard og utvikling. Kravene om en forsering av utdanningsmulighetene for hjelpepersonell forsterkes.

Utdanningspolitikken må også i høy grad interessere standen og N.T.F. De tider er vel imidlertid forbi da man kunne vente at undervisningsspørsmålene skulle finne sin løsning innen standens organisasjon. Spillereglene er ikke slik. Men innflytelse og adgang til å gjøre synsmåter gjeldende må være foreningens rett, etter hvert som problemene dukker opp.

April 1968, hefte 4

2008

Tannlegenes advokat går av

Knut S. Kjølstad har vært Tannlegeforeningens advokat i 35 år da han blir pensjonist fra 1. april 2008. I et omfattende portrettintervju med Ellen Beate Dyvi forteller han om sine opplevelser og erfaringer fra disse årene, blant annet om sine timer i telefonen:

– Telefonen, ja. Det er det viktigste jeg gjør, tror jeg; å snakke med medlemmene. Så det gjør jeg hele tiden. Målet mitt er at alle skal få et raskt svar, så langt det er mulig. Det er mye bedre for alle, at jeg svarer og oppklarer ting over telefon, fremfor at de skal sende skriftlige henvendelser og at man skal lage arkivsaker av alt. Det hører med til historien at Knut Kjølstad ikke er særlig begeistret for Tannlegeforeningens arkivsystem.

– Hvis man lurer på noe, skal de bare kunne ta en telefon, og få svar. Det har jeg jobbet for. Og etter alle disse årene tør jeg påstå at jeg vet mye om tannlegenes hverdag. Jeg vet hva de er opptatt av og hvor skoen trykker, og jeg vet hva jeg snakker om når jeg gir dem råd. Dette har helt klart vært den viktigste del av jobben min. Og i løpet av de 35 årene jeg har vært der, i all hovedsak alene, har jeg unngått å gjøre de store bommertene. Det er jeg ganske fornøyd med. For meg er jussen det viktigste. Det er det jeg kan. Jeg sier ikke at jeg ikke kunne gjort mer. Men det jeg har gjort, det har vært skikkelig. Det er jeg glad for å kunne si.

Mars 2008, nr. 4

